

ΑΘΗΝΑΙ.

Η ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλίδ. 112.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1852.

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

ΕΠΙ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Ἀνέκδοτον τοῦ τελευταίου αἰῶρος.

—ο—

— Πᾶσα ἄλλη σκέψις εἶναι ματαία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· πρέπει νὰ στείλωμεν βοήθειαν εἰς Τροπκάου· ὁ διοικητὴς περιμένει ἐπικουρίαν καὶ ἡ φρουρά του διάγει ἀθύμως, δὲν δύναται ν' ἀνθίσῃ εἰς τὴν πολιορκίαν, ἂν δὲν στείλωμεν ἄνδρας.

— Ἀλλὰ τολμῶ νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν Μεγαλειότητά της, ὅτι τοῦτο εἶναι δυσκολώτατον νὰ γενῇ ἡ Τροπκάου πολιορκεῖται καὶ διὰ τὴν φθᾶσιν τις ἐκεῖ πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοπέδου· νομίζω δὲ ὅτι τὸ ἀπόσπασμα τὸ ὅποιον θὰ δυνηθῶμεν νὰ στείλωμεν, ἐκτὸς ἂν θὰ ᾔηται πολυάριθμον, δὲν θὰ φθάσῃ εἰμὴ ἐν μέρει εἰς τὴν πόλιν, διὰ τῆς αἰματηρᾶς ὁδοῦ, τὴν ὅποιαν θ' ἀναγκασθῇ ν' ἀνοίξῃ.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι φρόνιμον ν' ἀδυνατίσω τὸ στρατόπεδόν μου, τὸ ὅποιον ἤδη δὲν εἶναι πολυάριθ-

μον. Σύμφημι ὅτι εἰ ὀλίγοι ἄνδρες, τοὺς ὁποίους θὰ στείλω, θὰ τρέξουν πρὸς βέβαιον θάνατον, ἀλλ' ὅχι καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ διοικητὴς ἐγκαρδιούμενος ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου, θὰ φιλοτιμηθῇ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τινὰς ἀκόμῃ ἡμέρας τὴν ὑπεράσπισιν, ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ἐλπίζω νὰ συγκροτήσω ἐπιτυχῶς μάχην καὶ νὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος πρὸς βοήθειάν του.

— Ἀλλὰ τίς θὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο;

— Πρέπει νὰ ᾔηται πολὺ ἀνδρῆτος ὁ μέλλων νὰ δεχθῇ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἐντολήν, καὶ ἐπεὶ μοι νὰ ἐκτεθῇ τις, τοῦ ὁποίου ὀλιγώτεροι δεσμοὶ κρατοῦν τὴν ζωὴν. Ἀπαιτεῖται μεγίστη εὐτολμία, κύριοι, διὰ νὰ δεχθῇ τις ἐξ ὑμῶν τὴν ὀδηγίαν τῆς ἀποστολῆς ταύτης, μάλιστα μετὰ τὸν ὅχι πολὺ εὐνοϊκὸν εἰσνισμόν, τὸν ὅποιον ἠκούσατε.

Τὴν στιγμήν ταύτην, εἰς τῶν ὑπασιστίων τοῦ στρατηγοῦ Ἀνχάλτ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν βασιλέα ἐκ τοῦ βαθους τῆς σκηνῆς, ὅπου ἐκρύπτετο.

— Ἄν δὲν ᾔηται μεγίστη φιλοδοξία εἰς ἀπλοῦν ἀξιωματικόν, εἶπε, νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν θάνατον, ὅστις ἐκ προσομίῳ ἀνήκει εἰς τοὺς ἀνωτέρους του, προσφέρομαι ἐγὼ εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου· ἀλλὰ τοιοῦτος θάνατος δὲν εἶναι ἰσως ἄξιός τοῦ βαθμοῦ μου.

— Ἡ φιλοδοξία, όταν πρόκηται περὶ μεγάλου κινδύνου, ποτὲ δὲν εἶναι ἀτοπος· ἐκτιμῶ τὴν ἀνδρείαν σου. Νομίζω, ὅτι τὸ πρόσωπόν σου δὲν μοῦ εἶναι ἀγνωστον. Πῶς δομάζεσαι;

— Κάρολος Ἀλβεργάμ.

— Καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπίσης γνωρίζω, ὡς ἀξιωματικοῦ πολλοὺς τίτλους ἀξίας ἔχοντος· ὁ Κ. Βολταίρος μὲ ὠμίλησεν ἄλλοτε περὶ σοῦ, μὲ εἶπεν, ὅτι καλλιεργεὶς τὰς Μούσας· εἶμαι καὶ ἐγὼ ὀλίγον θεράπων των, καὶ λυποῦμαι, σὲ τὸ ὁμολογῶ, νὰ σὲ καταδικάσω εἰς σχεδὸν ἀφευκτον θάνατον. Σοῦ ἐπιστρέφω τὴν προσφορὰν σου, διὰ τὴν ὁποίαν μολοντοῦτο σὲ γνωρίζω χάριν.

— Μεγαλειότατε, ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη εἰς πάντα ἄλλον ἤθελεν εἶσθαι γενναϊότης, εἰς ἐμέ ἴσως ἄλλοι λόγοι τὴν ὑπαγορεύουν ὡς ἀνάγκην, ἀντεῖπε μελαγχολικῶς ὁ Κάρολος.

— Ἄ! καταλαμβάνω· ἀποβλέπεις εἰς ταχῆαν τινὰ πρόδον, τοῦτο εἶναι δικαιοτάτον. Καὶ λοιπόν, ἂν προώρισται ν' ἀποθάνῃ, εἰ Ἀυστριακοὶ δὲν θὰ φονεύσουν εἰμὴ ἓνα λοχαγόν· ἂν δὲ ἐκφύγῃ, θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν μας ἓνα προσέτι ἐνδοξον συνταγματάρχην.

— Εὐχαριστῶ τὴν Μεγαλειότητά Της διὰ τὴν εὐνοίαν ταύτην. Τὴν προσκαλῶ μόνον μάρτυρα, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο εἰμὴ περὶ θανάτου, όταν προσέφερα τὸν ἑαυτὸν μου.

— Ἔστω, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἱ σφαῖραι φοδοῦνται τοὺς ἀνδρείους. Συναιεῖς, στρατηγέ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν ὁ ὑπασπιστής σου μὲ προσφέρει;

— Μεγαλειότατε, θὰ τὸν ἐνεθάρρυνα, ἂν ἦτον ἀνάγκη.

— Ἐνθυμούμαι ἐντελῶς τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φριδερίκος, ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν Κάρολον, ὅτι περὶ σοῦ μὲ εἶπον· ὁ πατήρ σου ἦν εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων μου ἀξιωματικῶν, ἔχεις μητέρα καὶ εἶσαι μονογενὴς υἱός. Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ κάμνουν νὰ διατάξω ἂν πρέπη νὰ δεχθῶ τὴν ἐπικίνδυνον τιμὴν τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖς. Ἄν ὅμως ἐμμένῃς, δὲν μοῦ εἶναι συγχωρημένον ν' ἀποποιήθῃ εἰς ἀνδρείον ἀξιωματικόν μου τὴν περίπτωσιν νὰ προαχθῇ. Σήμερον, τὴν πρώτην ὥραν μ. μεσημέρ· πρέπει νὰ κοινοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ τὸ ἀπόσπασμα θ' ἀναχωρήσῃ αὐρίον τὸ ἑσπέρας. Πήγαινε καὶ σκέψου· μὴ φοδηθῇς νὰ παραγνωρίσω τὴν ἀνδρείαν σου, ἂν ἀποποιήθῃς. Ἄλλ' ἂν δὲν σ' ἐπανιδωμέχρι τῆς πρώτης ὥρας, ἤξευρε, ὅτι σὲ ἀναγγέλλω ἀρχηγὸν τῆς ἀποστολῆς, καὶ τοῦτο κοινοποιηθὲν ἀπαξ εἶναι ἀμετάκλητον, διότι δὲν θέλω νὰ νομίζουν, ὅτι εἰς ἀξιωματικὸς μου ὁπισθοδρομεῖ ἐνώπιον τοῦ κινδύνου.

— Καὶ ἡ ἐδική μου ἀπόφασις εἶναι ἀμετάκλητος, Μεγαλειότατε.

— Ἡ ὥρα εἶναι ἐνδεκάτη, εἶπεν ὁ Φριδερίκος, ἔχεις ἐμπροσθέν σου δύο ὥρας, μετὰ τὰς ὁποίας νὰ ἦσαι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ στρατῶνος.

Ὁ Κάρολος ἐξῆλθεν.

Ὁ νέος οὗτος, μὴ θυνάμενος ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς πατρικῆς κληρονομίας νὰ ζήσῃ ἀναλόγως τῆς τάξεώς του καὶ τῆς ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἐρρίφθη ἀκουσίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, μὲ τὸ ὅποιον μάτην ἐζήτηι νὰ οἰκειωθῇ. Ἡ τυφλὴ ἡ μάλλον εἰπεῖν, ἡ μηχανικὴ ἐκείνη ὑπακοὴ εἰς ἣν ὁ Φριδερίκος ἐουνήθισε τὰ στρατεύματά του, ὑπεδούλου τὴν ὑπερξίν του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ

κτηνωδῶς νὰ ἄρχῃ, οὐδὲ δουλικῶς νὰ ὑπακούῃ, ἐκεῖ ἦν καλὸς ἀξιωματικὸς, ὅπου πάντες εἶναι στρατιῶται, εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Μία ἐλπίς εὐτυχίας τοῦ ἔμενεν ἀκόμῃ· ὁ ἔρως.

Ἡ κενὴ ἐλπίς αὕτη ἔλαβε πραγματικὴν μορφήν. Νέα γυνή, κατοικοῦσα ἐνὸς τοῦ περιβάλλου, ὅπου ὁ Φριδερίκος περιεχαράκωσε πρὸ δύο μηνῶν τὸ στρατόπεδόν του, ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Καρόλου μὲ ὅλον τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 25 ἐτῶν, ὅτε ἡ καρδιά εἶναι φλογερὰ ὡς εἰς τὴν πρώτην νεότητα, καὶ ἡ πίστις εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς αὐτῆς, εἰς τὴν ὥριμον ἡλικίαν. Ὁ σύζυγος τῆς γυναικὸς ταύτης, λοχαγὸς εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἀπὸν εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἔμελλε μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τινα πόλιν. Ὁ Κάρολος τῆς ὁμολόγησε τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' ἡ εἰλικρίνειά του δὲν ἔλαβε καλὴν ὑποδοχὴν, διότι ἡ Μαργαρίτα, ἀτάραχος καὶ ἀδυσώπητος, δὲν τοῦ ἀνταπέδωκεν εἰμὴ τὴν ἐλπίδα τῆς φιλίας τῆς. Ὁ Κάρολος ἐπεθύμησε ν' ἀποθάνῃ, καὶ μίαν ὥραν ἀργότερα ὁ Φριδερίκος τοῦ ἐπαρουσάσε τὴν περίστασιν.

Ὁ Κάρολος τώρα ἦτον δλιγώτερον τεταραγμένος· εἶχε κἄν τὴν παρηγορὸν ἰδέαν, ὅτι θ' ἀποθάνῃ ἐνδύως, καὶ μίαν μικρὰν ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν μάτην ἐπροσπάθει νὰ ὑποκρύψῃ ἐντὸς τοῦ, καὶ ἦτις τοῦ ἔλεγεν, ὅτι καὶ ἄλλη τις γυνὴ ἐκτὸς τῆς μητρὸς του θὰ χύσῃ τινὰ δάκρυα διὰ τὴν τελευταίην του. Πλέον τῆς μιάς ὥρας ἐδαπάνησεν εἰς τοιαύτας σκέψεις, ὅτε ἐμπροσθέν του εἶδε τὴν οἰκίαν τῆς Μαργαρίτας, πρὸς ἣν τὰ βήματά του ἀκουσίως τὸν ἔφερον.

Νὰ ἔμβῃ; νὰ μὴ ἐμῆδῃ; ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· ἀλλὰ τέλος ἐσκέφθη, ὅτι ἐπλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ ἓνα τελευταῖον ἀποκαιρητισμόν· ἔκρουσε τὴν θυρὰν, καὶ θὰ ἤκουε τις, πλησίον του, τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του.

Ἡ Μαργαρίτα ἤλθε νὰ ἀνοίξῃ, καὶ εἰς τὴν θέαν τοῦ Καρόλου ἐσκήρτησεν· ὁ Κάρολος ἐξεπλάγῃ διὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς, τῆς τόσον ἀπαθοῦς τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωΐαν. Ὡχρὰ, μὲ ὀρθάλιμους ἐρυθροὺς καὶ ὕρους ἀπὸ δάκρυα, ἐφαίνεται ἐρμαιον ἐνδομύχων παθῶν, ἐξαντλησάντων τὰς δυνάμεις τῆς.

— Πόθεν ἡ λύπη αὕτη, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Σιωπῇ, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, δὲν εἶμαι μόνη.

Προηγούμενη τότε τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ἐμῆδῃκεν εἰς γειννιάζουσιν αἰθουσῶν, ὅπου ἀνθρωπὸς τις σοβαροῦ ἐξωτερικοῦ, φίλος τοῦ συζύγου τῆς Μαργαρίτας Ὁσερμαν, τῆς ἀνήγγελλε δὲ τὴν ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐπιστροφήν τοῦ συζύγου τῆς, ἐπιστροφὴν ἣς ἐτι μάλλον ἐνίσχυε τὸν Κάρολον εἰς τὴν ἀπόφασιν του ν' ἀποθάνῃ.

— Ἡκούσατε, κυρία, εἶπεν ὁ φίλος εἰς τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας του, ἠκούσατε περὶ τοῦ σχεδίου νὰ στείλουν ἐν ἀπόσπασμα νὰ ῥιφθῇ εἰς Τροπάου διὰ μέσου τῶν Ἀυστριακῶν στρατευμάτων; Θὰ ἦτο φιλάνθρωπότερον νὰ τοὺς ἐστελλον νὰ ῥιφθῶν εἰς τὸν ποταμὸν Ὁδερ, διότι ἐντὸς τοῦ νεροῦ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἐν εἰδὸς θανάτου καὶ δὲν τρέχει τις τὸν κίνδυνον νὰ γένῃ αἰχμάλωτος.

— Νομίζω, ὅτι εἶναι ἀπλῆ μόνον φήμη, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ῥεμβάζουσα, καὶ ἀγνοοῦσα κατὰ πόσον ἡδύνατο νὰ τὴν ἐνδιαφέρῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

— Ὅχι, ἀπεφασίσθη, καὶ εἰ στρατιῶται ἐξελήχθησαν. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰσχὺς τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας ἐπὶ τοῦ ἐνδύου μας μονάρχου, ὥστε δὲν συγχωρεῖται ὁ ἐλάχιστος γογγυσμός, ἡ ἐλαχίστη παρατήρησις. Ἐν

μόνον πρᾶγμα δὲν ἤξεύρουν, τὸ ὄνομα τοῦ θύοις ζομέ-
νου ἀξιωματικοῦ, ὅς ἐθ' ὁδηγήσῃ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο.

— Δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἐπέφερον ὁ Κάρλος
σιωπῶν μέχρι τοῦδε. Εἶμαι ἐγώ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσηκώθη, ἀλλ' ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ
θρονίου της, ὡχρότερα τοῦ θανάτου.

— Σ' ἐξέλεξαν βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ διαλεγό-
μενος, ἀξιωματικὸς ἐπίσης.

— Ὅχι, μόνος μου τὸ ἐξήτησα.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς ὀπίσω τὸν λόγον σου
ἂν ᾖναι καίρὸς ἀκόμη...

— Εἶναι καίρὸς, ἀλλὰ δὲν τὸν πέρνω.

Ὁ Κάρλος τὴν στιγμήν ταύτην ἐστρεψε μεθ' ὧν
τῆς πικρίας τῆς ἐκδικήσεως τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ
τῆς Μαργαρίτας, τῆς ὁποίας ἡ θέσις καὶ ἡ ἑκφρασις
ἐπρόδιδον τὴν ἐνδόμυχον πάλην.

Τότε ὁ γέρον ἀξιωματικὸς διὰ μακροῦ λόγου ἐπρο-
πάθησε νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν θρασύτητα τῆς ἀποφάσεώς
του· ἀλλ' ἐκάστη του λέξις εἰσέρχετο ὡς μάχαιρα
ἐντὸς τῆς καρδίας τῆς Μαργαρίτας, ἥτις ἀλληλοδιαδό-
χως ἐσηκάνετο, ἐπανεκάθητο, ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ
ἐφοβεῖτο μὴ εἴπῃ πλείοις τοῦ πρέποντος, ἴσως, ἀλλ'
ἔφριττε διὰ τὸν κίνδυνον τοῦ Καρόλου. Τὰ μαρτύριά
της τέλος ἔπαυσαν, διότι ὁ ἀξιωματικὸς ἐξήλθεν. Ὁ
Κάρλος, καίτοι ποθῶν μίαν τελευταίαν ἐξηγήσιν, ἐ-
σηκώθη ὡς μέλλων νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἐξεληθόντα,
ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα ζωηρῶς τὴν χεῖρά του τοῦ
εἶπε σιγαλά.

— Ἐγὼ νὰ σὲ ὁμιλήσω.

Ἄμα δὲ μείνασα μόνῃ μετὰ τοῦ Καρόλου, μετὰ φω-
νῆς ἐσθεσμένης ἐπρόσθεσεν.

— Εἶναι ἀλήθεια, Κάρλε. ὅτι ἀπεφάσισες νὰ προσ-
φέρῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς βέβαιον θάνατον ;

— Εἶσαι ἡ μόνῃ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι συγχω-
ρημένον ν' ἀμφιβάλλῃ, ἀντεῖπεν ὁ Κάρλος.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν, ἀφοῦ θέλεις ν' ἀπο-
θάνῃς ! . . . Καὶ δάκρυα ἐπνίξαν τὴν φωνήν της καὶ
ἔπεσαν ὀλολύζουσα ἐπὶ τοῦ θρονίου της· ἔπειτα ἐξη-
κολούθησεν.

— Εἶσαι πολὺ σκληρὸς ! . . . Καὶ δὲν ἐσκέφθης
ὅτι ἴσως καὶ ἀποποιουμένη τὸν ἔρωτά σου ἡδυνάμην
νὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ τὸ ὁμολογήσω ;

Τὰ δάκρυά της ἔρρεον ποταμίδον, ὁ δὲ Κά-
ρος, ὑπὸ πλαστὴν ἀταραξίαν μέχρι τοῦδε ἐκ τοῦ δι-
σταγμοῦ, ἂν ἔπρεπε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του,
ἔρριπθον εἰς τοὺς πόδας της.

— Ἄν θέλῃς νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀγάπην σου,
τοῦ εἶπεν ἐκείνη, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃς ποσῶς, δὲν
θὰ ὑπάγῃς νὰ φονευθῇς εἰς Τροπιάου.

— Θὰ μὲ ἀγαπᾷς τοῦλάχιστον ; ἐφώναξεν ὁ Κά-
ρος.

— Καὶ δὲν ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ ! Θὰ ζήσῃς, τὸ
θέλω ! . . . Πρέπει ! . . .

Ὁ Κάρλος ἤνοιγε τὸ στόμα διὰ νὰ τὸ ὑποσχεθῇ,
ὅτε ἐκκρεμὲς ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἤχησε τὴν πρώτην
ῥῶαν.

— Τί ῥῶα ἐσήμανεν ; ἠρώτησεν ὡχρῶν.

— Ἡ πρώτη.

— Εἶναι πολὺ ἀργά ! δὲν δύναμαι ν' ἀποποιηθῶ.

— Πολὺ ἀργά ! ἐπανελάθεν ἀγωνιώσα ἡ Μαργα-
ρίτα· πρέπει λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς ;

— Ἴσως ὁ Θεὸς μοῦ διαφυλάξῃ τὴν ζωὴν πρὸς χά-
ριν σου ! . . . τὸ ἐλπίζω ! . . .

Ἐθλίψε ζωηρῶς τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας ἐπὶ τῶν
χειλέων του καὶ ἀνεχώρησε.

Μελαγχολικὸς, διήλθεν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς
τὸ στρατόπεδον, λυπούμενος μέχρι μανίας διὰ τὴν
ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐμελλε ν' ἀφήσῃ, καὶ τοῦτο μόνον
σκεπτόμενος, ἂν ἡ Μαργαρίτα συγκατατεθῇ εἰς μίαν
τελευταίαν συνέντευξιν. Ὡ ! βεβαίως· ἀλλὰ θὰ θυ-
νῇ ;

Βυθισμένος ὡς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς του πάλης, μόλις
ἤκουσε γύρω αὐτοῦ ἐπαναλαμβανομένην εἰς τὸ στρατό-
πεδον φῆμιν τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ἦτο
πολὺ πιθανὸν νὰ τοὺς καταλάβῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς
νυκτός. Τὴν στιγμήν ἐκείνην τυμπανισμὸς ἀναγγέλλων
τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας, τὸν παρεκίνησε νὰ προσέξῃ·
ἀπηγορεύετο ἐπὶ ποινῇ θανάτου ὁ ἐλάχιστος θόρυβος εἰς
τὸ στρατόπεδον καὶ ἡ φωταψία.

Ἐλθούσης τῆς νυκτός, ἐγκατέλιπε τὴν σκηνὴν του καὶ
διευθύνετο πρὸς τὸν οἶκον τῆς Μαργαρίτας, ὅταν γυνή
τις τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὸ σκοτός.

— Ἀναγνώστα, εἶπεν ἡ γυνὴ αὕτη, εἶναι ἔν γράμ-
μα ἀπὸ τὴν δέσποινάν μου. Καὶ θέσασα ἐντὸς τῶν
χειρῶν του ἐπιστολήν, ἐχάθη ὡς σκιά.

Ἀναγνώσατε, εἶχεν εἰπεῖ, λησμονήσασα βέβαια τὴν
διαταγὴν τοῦ Βασιλέως, τὴν ἀπαγορεύουσαν ν' ἀνάψουν
φῶς εἰς τὸ στρατόπεδον, ἡ δὲ νύξ, λαμπρῶς φωτιζο-
μένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου, ἦτο τώρα νεφελώδης, σκο-
τεινοτάτη.

Οὐδὲν δύναται νὰ παραστήσῃ τὴν θέσιν τοῦ Καρόλου
εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς διαταγῆς ταύτης. Ἐπανήλθεν
εἰς τὴν σκηνὴν του, καὶ πάλιν ἐξήλθε προσδοκῶν ἀ-
κτινὰ τινα φωτός, διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὴν περιπόθητον
ταύτην ἐπιστολήν· ἀλλὰ τὸ πᾶν σιγὴ καὶ ζόφος, ὁλό-
κληρον τὸ στρατόπεδον ἐκοιμάτο ὡς εἰς ἄνθρωπος,
μόλις δὲ ἤκουε τις μακρόθεν τὸν χρεμετισμὸν τοῦ
ἵππου, διέκρινε σκοπὴν τινα εἰς ἀγάλματος ἀκινήσιαν.
Τί νὰ κάμῃ ; ν' ἀνάψῃ φῶς ; διέτρεχε βέβαιον θά-
νατον· ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ἡ
συνέντευξις (ἂν ἡ ἐπιστολὴ περὶ τοιοῦτου τινὸς ἐπραγ-
ματεύετο) προσδιωρίζετο διὰ τὴν αὔριον, καὶ ὅτι πολὺ
πρῶτ' ἢ ἡδύνατο νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου
της. Ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἠθέλησε νὰ κοιμηθῇ·
ἀλλ' εἰς μάτην. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτον ἐμπροσθέν του, ἡ
ἐπιστολὴ τοῦ ὠμίλει.

Ὁ Κάρλος δὲν ἡδυνήθη ν' ἀνθέξῃ . . . Ὁ οὐρανὸς
ἐξηκολούθει νὰ ᾖναι σκοτεινός· ἀνῆψε λύχνον, καὶ
εἰς τὴν ἀμυδράν του λάμψιν ἀνέγνωσε μετὰ θρησκευ-
τικῆς συγκινήσεως τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιστολήν γυ-
ναϊκὸς τὴν ὁποίαν ἠγάπα. Περιεῖχε δὲ ταῦτα·

« Ὁ σύζυγός μου ἔφασεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνα-
» χώρησίν σου καὶ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας μὲ ἤρπσεν
» εἶναι δι' ὧν τῆς νυκτός εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
» Βασιλέως καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰμὴ αὔριον εἰς
» τὰς δέκα· ἔσο περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν εἰς
» τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους τοῦ Ἁγίου - Ἐβρίκου. Πε-
» ριμένω ἔγγραφον ἀπάντησίν σου. »

« Μαργαρίτα. »

Ὁ Ἅγιος Ἐβρίκος ἀπεῖχεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ στρα-
τόπεδον, καὶ διὰ τὴν ἐρημικὴν του θέσιν ἐξελέχθη
ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὡς τόπος τῶν θανατικῶν ποινῶν.

Ὁ Κάρλος ἡσπασθὲν μυριάκις τὴν ἐπιστολήν ταύ-

την, ἐλθισμόνησε διαταγὴν καὶ βασιλεῖα, ἐλθισμόνησε τὴν ἀναχωρήσιν του, καὶ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ διὰ μὲλ-
λαι νὰ τὴν ἐπανίδῃ· ἔπρεπε ἐν τούτοις νὰ τῆς ἀ-
παντήσῃ, καὶ ἐχάραζεν ἐν βίᾳ λέξεις τινὰς· ἤδη δ' ἐ-
σφράγιζε τὴν ἐπιστολὴν του, ὅτε μίᾳ χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ
τοῦ ὤμου του, καὶ φωνή, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἀ-
κόμη εἶχεν ἀκούσει, ἐπρόφερε τοὺς ἑξῆς λόγους :

— Πρὸς ποῖον γράφεις ;

Ἐστράφη, καὶ εἶδε ἀκτινοβολοῦν εἰς τὴν σκιάν
βασιλικὴν παρὰσημον καὶ ἀνώθεν τὴν λάμψιν ἀετρίου
ὀρθαλμοῦ τοῦ Φριδερίκου, ὁ ὅποιος ἐρύλαξε τὸ χρῶ-
μα καὶ τὴν ἰσχύν του καὶ μέχρι τῶν τελευταίων του
ἐτῶν.

— Εἶσαι σὺ, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, μὲ κακοφαίνεται,
πρὸς ποῖον γράφεις ;

— Μαγαλειότατε, πρὸς τὴν μητέρα μου.

Ἄνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ πρόσθεσέ της ὅτι αὐ-
ριον τὴν ὀγδόην ὥραν δὲν θὰ ἔχῃ πλέον υἱόν. Λοχαγέ,
ἐξηκολούθησεν ὁ Φριδερίκος, ἀποτεινόμενος πρὸς ἀξιω-
ματικόν, ἱστάμενον ὀπισθέν του εἰς τὴν σκιάν, σ' ἐπι-
φορτίζω τὴν φυλακὴν τοῦ Καρόλου Ἀλδεργάιμ ἐντός
τῆς σκηνῆς του, αὐριον δὲ τὴν ὀγδόην πρωΐνῃν ὥραν
θέλατε τὸν πυροβολῆσαι εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Ἐρ-
ρίκου.

— Προγέγραπτο, ἐσκέφθη ὁ Κάρολος, νὰ παρευρεθῶ
εἰς τὴν συνέντευξιν ἀκριβῶς τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

— Λοχαγέ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, σ' ἐπιφορ-
τίζω ἀκόμη νὰ ἐγχειρίσῃς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀλ-
δεργάιμ καὶ νὰ ἐκτελέσῃς τὰς τελευταίας του θελή-
σεις. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Κάρολον·

— Κύριε Ἀλδεργάιμ, τοῦ εἶπεν, ἔχεις τι ἄλλο
νὰ γράψῃς ἀκόμη; σὲ περιμένω. Καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς
χειράς του τὸν λύχνον.

Ὁ Κάρολος ἐγράψε λέξεις τινὰς εἰς τὴν ἀτυχῇ
μητέρα του, τὴν ὁποίαν εἶχε λησιμονήσει.

— Ἐτελείωσα, εἶπεν εἰς τὸν βασιλεῖα.

Ὁ Φριδερίκος ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸν ὕ-
χον, τὸν ἔσβασε καὶ ἐξῆλθε. Σκοποὶ ἐτέθησαν περίξ
τῆς σκηνῆς, ὀλίγας δὲ στιγμὰς ὕστερον ἡ σελήνη
ἐξῆλθε τῶν νεφῶν, λαμπρὰ καὶ ἀκτινοβόλος, καὶ διέ-
χυσεν ἐπὶ τὸν στρατοπέδον τὴν γλυκεῖάν της λάμ-
ψιν. Ὀλίγα μόνον λεπτὰ προτῆτερα, καὶ θὰ ἔσωζεν
ἴσως τὸν Κάρολον· ἀλλὰ τώρα ἔφθανεν ὡς ἡ χάρις
κεφαλῆς ἀποκοπίσεως.

Ἀξιωματικὸς, τὴν ὥσιν ἐρυθρὰν, τοὺς ὤμους πλα-
τεῖς, καὶ δασύν τὸν μύστακα, ἵστατο εἰς τὴν εἰσοδὸν
τῆς σκηνῆς.

— Μὴν ἐνοχλεῖσαι, σύντροφε, εἶπεν εἰς τὸν Κά-
ρολον. Εἰμὶ ἐγὼ ὁ διατεταγμένος τὴν φυλακὴν σου,
καὶ πρέπει νὰ ὑπακούω, μολονότι αἰσθάνομαι ὅτι ἐ-
γεννήθην μᾶλλον διὰ νὰ κάμνω αἰχμαλώτους παρὰ
διὰ νὰ φυλάττω, φθάνει μόνον νὰ μὴν ἀποπειραθῇς
νὰ δραπετεύσῃς καὶ δὲν θέλω ποτὶς σὲ ἐνοχλήσει.

Ὁ Κάρολος δὲν ἀπεκρίθη. Μίᾳ μόνον λέξει ἐνδὲς
ἀνθρώπου, ἔλυσε λοιπὸν τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του,
καὶ διέγραψε τὴν πορείαν του, καὶ ὁ θάνατός του, μο-
λονότι ὀλίγας μόνον ἡμέρας προηγεῖτο ἐκείνου, τὸν
ὅποιον μόνος του ἐξελέξατο, τοῦ ἀρῆρσι τὴν εὐτυχίαν
νὰ ἐπανίδῃ τὴν Μαργαρίταν.

Εἰς τὸ χάος τῶν συγκεχυμένων ἰδεῶν αἰτῖνας ἀνε-
στάτου τὴν κεφαλὴν του, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἦτις
θὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, θὰ παρευρεθῇ εἰς

τὴν ἐκτάλειν του, τὸν ἐβατάριζεν. Ἐκρεπε λοιπὸν νὰ
τὴν εἰδοποιήσῃ, χωρὶς ἄλλο· ἀλλὰ πῶς :

Ὁ Κάρολος δὲν εἶχεν οὔτε ὑπηρετήν, οὔτε φίλον εἰς
τὸ στρατόπεδον, διότι, μὴ εὐρίσκων τινὰ ὁμοιοπαθῆ
του, ἐπαρόκρινε νὰ ζῇ μόνος· ἄλλως τε, τὴν στιγμὴν
ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ συγκατανοήσῃ εἰμὴ μὲ τὸν δια-
ταχθέντα τὴν φυλάξιν του, καὶ ἐξίσταζεν ἂν ἔπρεπε
νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τοιαύτην παραγγελίαν. Καὶ ὅμως ὁ
ἀξιωματικὸς οὗτος εἶχε φυσιογνωμίαν εὐθεῖαν καὶ κα-
λοκάγαθον, καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ προειδοποιήσῃ τὴν Μαρ-
γαρίταν καθίστατο ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν μᾶλλον
κατεπείγουσα. Ὁ Κάρολος ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος
οὗτος εἶναι στρατιωτικὸς, καὶ τοῦτο ἤρκει διὰ νὰ μὴ
τὸν προδώσῃ, διὰ νὰ μὴ ἐκθέσῃ τὴν Μαργαρίταν.
Ἐγράψε λοιπὸν εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης λέξεις
τινὰς πρὸς αὐτήν, καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἐπι-
στολὴν ταύτην μετὰ τῆς πρὸς τὴν μητέρα του, ἐπλη-
σίασε πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠνγκάζετο νὰ
ἐμπιστευθῇ.

Τὴν στιγμὴν ὅτε ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, δεκα-
νεὺς παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

— Λοχαγέ Κ. Ὁστερμαν, εἶναι καιρὸς ν' ἀλλάξουν
οἱ σκοποὶ ;

— Ὁστερμαν· . . . τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τοῦ συ-
ζύγου τῆς Μαργαρίτας. Ὁ Κάρολος ἠθάρυθη ψυχρὸν
ἰδρῶτα νὰ ῥίπῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ ἐξέσχισε
μίαν τῶν ἐπιστολῶν.

Δυσὶ τὰς διαταγὰς του, ὁ λοχαγὸς Ὁστερμαν ἐστρά-
φη πρὸς τὸν Κάρολον, καὶ τὸν εἶπε·

— Τί μὲ θέλεις, σύντροφε ;

— Λάβε τὴν καλοσύνην ν' ἀπατεῖλῃς τὴν ἐπιστο-
λὴν ταύτην εἰς τὴν μητέρα μου, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ἐσο ἡσύχος, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὴν ἔλαβεν,
ἀντεῖπεν ὁ λοχαγός· καὶ ὅμως ἀκόμη δὲν πρέπει ἐν-
τελῶς ν' ἀπελπιῖσαι, φίλε μου, διότι συχναὶς ὁ Φρε-
δερίκος δίδει τὴν χάριν του, καὶ τοῦτο τὴν τελευταίαν
στιγμὴν· πολλάκις ἔτυχεν ὁ καταδικασθεὶς νὰ λάβῃ τὴν
χάριν, τὴν στιγμὴν διὰ τοῦ ἔδενον τοῦς ὀφθαλμούς. Θὰ
ἴδῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς, ἐκτιμῶν τὴν ἀνδρίαν σου, θὰ σὲ
ἀπολύσῃ· ἀλλὰ, μὲ τὸν θεόν, δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ μὴ
ἡμισικακῶ ὀλίγον ἐναντίον σου, ἀν' δι' αὐτὸ καὶ μόνον
ἦμῃ ἀναγκασμένος νὰ σὲ φυλάττω· διότι, ἂν ἡ τύχη
σου αὖθις δὲν καθίστα ἀναγκαίαν τὴν ἐδῶ παρουσίαν
μου, ὁ βασιλεὺς ἔμελλε νὰ μοῦ χάρισῃ διὰ τὴν νύκτα
ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ θὰ ἦμῃ ἐλεύθερος νὰ ἐπα-
νεύρω τὴν κλίνην καὶ τὴν σύζυγόν μου, ὡραιότατην
νέαν σύζυγον, τὴν ὁποίαν πρὸ δυο μηνῶν δὲν ἐνηγκα-
λίσθην, καὶ ἥτις μὲ περιμένει βεβαίως μὲ ἀνυπομονη-
σίαν.

Καὶ γέλως εὐφρόσυνος συνώδευσε τοὺς λόγους
τούτους.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὁστερμαν, τὸν ὁ-
ποῖον ὁ εἶνος καθίστα τὴν στιγμὴν ταύτην πολύλογον,
καὶ ὅμως τὴν εὐρον σήμερον πολὺ μελαγχολικὴν, ἡ ἀ-
πουσία μου βεβαίως πολὺ θὰ τὴν ἐλύπησε, τόσον, ὥστε
οὐδ' αὕτῃ ἡ ἐπιστροφή μου δὲν τὴν παρηγόρησεν. Ἀλ-
λὰ ἀκούσε μίαν στιγμὴν πῶς ἔτυχε καὶ τὴν ἐνυμφεύθην,
εἶναι πολὺ περίεργον, θὰ δισκοπῆσθαι. Κατὰ τὴν ἐκ-
πόρθησιν μιᾶς πόλεως, τῆς Schwulnitz νομίζω, δὲν
ἐνθυμοῦμαι καλά, εἰ στρατιωτικὰ διεσκορπίσθησαν λεη-
λατοῦντες καὶ σφάζοντες· αἶφνης παρατηρῶ τινὰς σύ-
ροντας ἐκτὸς οἰκίας νέαν μὲ τὴν κόμην λευκωμένην, μὲ
ἐξοσχισμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ φρικώδεις κραυγὰς ἐκ-

πέμπουσιν· ὁ πατήρ της μάτην ἐμάχετο νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ· Ἡ θεὰ αὕτη μὲ συνεκίνησε, καὶ ἡτοίμαζέ μου νὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ γέροντος, δὲ αὐτὸς δ' ἰδιος ἐβρίθθη εἰς τοὺς πόδας μου καὶ μοῦ εἶπε· «Κύριε, εἰ» «σὲ ἀξιωματικὸς» σώσατε τὴν κόρην μου, καὶ τοῖς «βιδω ἑκατὸν χιλιάδας φορινία προίκα.» «Ἐκατὸν χιλιάδας φορινία καὶ μίαν ὠραίαν γυναῖκα.» νὰ σοῦ εἰπῶ τῇ ἀλήθειαν, τοῦτο μὲ διηρέθισε, καὶ μ' ὅλην τὴν ἀπόφασίν μου νὰ μείνω ἄγαμος, ἐκλείσα τὴν συμφωνίαν. Πάραυτα, χάρις εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, ἠνάγκασα τοὺς στρατιώτας μου νὰ μοῦ παραχωρήσουν τὴν λεῖαν τῶν, καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ Μαργαρίτα κατεστάθη σύζυγός μου. Ἐξ αἰτίας δὲ τούτου ἔμεινα ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ, διότι εἰς τὸ σῶμα τοῦτο ἔχω ὁ λιγωτέρων ὑπηρεσίαν· ἄλλως, θὰ μετέβαινα εἰς τοὺς θωρακοφόρους. «Ἄμα νυμφευθεὶς λοιπὸν, εἶπα· τί θὰ κάμω τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φορινίων; εἰς γυναῖκας δὲν θὰ τὰ ἐξοδεύσω, διότι ἔχω γυναῖκα, ἄλλο ἐλάττωμα τόσον μάγαλον δὲν ἔχω ὥστε νὰ ἐξοδεύσω τόσων περιουσίαν, ὥς ἀρχίσω λοιπὸν ἕνα, ὥς γενῶ χαρτοπαίκτης. Εἰς διαστήματα ὀλιγώτερον ἐνὸς ἔτους, κύριέ μου, ἔχασα ὅλην τὴν προίκα καὶ μοῦ ἔμεινεν ἡ σύζυγος. Μικρά μου φίλη, καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

«Ὁ Κάρολος δὲν ἀντεῖχε ν' ἀκούσῃ πλείοτερα, ἐσηκώθη καὶ ἐβρίθθη ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Φεῦ! τοιοῦτος λοιπὸν ἄνθρωπος ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Μαργαρίτας, ἐσκέπτετο ὁ Κάρολος, τοιοῦτος ἄνθρωπος ἔμελλε νὰ μοῦ σφετερισθῇ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην δι' ἣν εὐχαρίστησε θὰ ἔδιδε τὴν ζωὴν μου! καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι, ἀν τυχόν ἔλθω, χρεωστῶ νὰ τὴν ἐγκυαταλίσω εἰς αὐτὸν τὸν ἄθλιον ὦ· κάλιον δέκα λόγῃς ἐντὸς τοῦ στήθους μου!...

— Θέλεις νὰ κοιμηθῇ, προσεῖπεν ὁ Ὀστερμαν, ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του ὀγκῶδες ὠρολόγιον· σοῦ μένουν ἀκόμη πέντε ὥραι, εἶναι ἤδη τρίτη· ἀν ἡ χάρις ἔλθῃ, δύνασαι νὰ παρεκτείνῃς τὸν ὕπνον σου.

— Εἶθε νὰ ἐκοιμώμην τὸν αἰῶνιον, ἐπιθύρουν ὁ Κάρολος.

Ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ· ἡ δὲ νάρκωσις εἰς ἣν εὐρίσκετο τὸν ἐβρίθην εἰς ὀδυνηρὰν ληθργίαν διακοπτομένην ἀπὸ τρομακτικὰ ἐνύπνια καὶ σπασμούς· ἄλλοτε μὲν ἔδλεπε τὴν κεφαλὴν τῆς Μαργαρίτας κύπτουσαν πρὸς τὴν ἐδικήν του, ἡσθάνετο ἐπὶ τῶν παρειῶν του τοὺς βοστρύχους της καὶ τὰ χεῖλη της ἐπὶ τοῦ στόματός του· ἄλλὰ τὰ χεῖλη ταῦτα ἔκαιον ὥς πῦρ, τὸ χάριεν αὐτὸ πρόσωπον ἔμεγαθύνατο παραδόξως, τὸ στόμα ἤνοιγεν ἀπαισίως καὶ τὸ φάντασμα ἐξηφανίζετο μετὰ καυχασμοῦ φρικώδους. «Ἄλλοτε δὲ εἶκοσιν ὅπλα διαυθύνοντο κατὰ τὸ στήθους του, εἶκοσι σφαῖραι διεπέραν αὐτὸ, ἄλλ' οὐδεμία τὸν ἐθανάτωσε.

Τέλος ἡ πρωία διέχυται ἀμυδρὸν φῶς ἐντὸς τῆς σκηνῆς καὶ ὁ Κάρολος ἡγέρθη προσπαθὼν νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας του, τῶν ὁποίων μία, ἡ τοῦ θανάτου του, ἐπεκράτει τῶν λοιπῶν. «Βοτρεψέ περίξ τὸ βλέμμα του· ὁ Ὀστερμαν ἐκοιμᾶτο ἐρεῖδων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπου ἔκατο τὸ μέλλον νὰ δειξῇ τὴν τελευταίαν του. σιγὴν ὠρολόγιον, οἱ σκοποὶ ἐφύλαττον ἐκτὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς.

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα· ἔμελλε λοιπὸν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του;... Ἡ σύμπτωσις αὕτη τὸν ἐδασάνει. Καὶ ὅμως τὸ ὠρολόγιον ἦτον εἰς χεῖράς του, ὁ Ὀστερμαν ἐκοιμᾶτο, οἱ σκοποὶ δὲν ἔδλεπον, τί λοι-

πὸν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ τὸν ὠρολόγιον του; Ἦνοιξε τὸ ὠρολόγιον καὶ ἔθεσεν ἐμπρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἑκτῆς καὶ ἡμισείας εἰς τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν.

«Ὁ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος θόρυβος, τὸν ὅποιον ἡ πρῶξις αὕτη ἐπροξενήσεν, ἐξύπνησε τὸν Ὀστερμαν, ἀλλὰ πολὺ ἄργά· ἡγέρθη χασμώμενος, ἔπιεν ὀλίγον ὕδωρ, καὶ ἔπειτα ἐστράφη νὰ ἴδῃ τὴν ὥραν.

— Ἐπτά ὥραι καὶ ἡμισία, ἤδη· ἐφώναξεν· ἐκοιμήθη πλείοτερον ἄρ' ὅ,τι ἐπίστευα. Μήπως μοῦ ἐστάλη καμμία διατάγῃ; ἠρώτησε τὸν δεκανέα του.

— Ὁχι, ἀπήντησεν αὐτός.

Ἡ ἡμισία ὥρα παρήλθε.

— Μὲ κακοφαίνεται, εἶπεν ὁ Ὀστερμαν πρὸς τὸν Κάρολον, πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ περιέργον! ἐγὼ ἤμην σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ δοθῇ ἡ χάρις.

— Ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ μοῦ δώσῃ χάριν τῆς ποινῆς μου, ἀλλ' οὐ καὶ τῆς τύχης μου.

Ἐξῆλθεν...

Ἡ Μαργαρίτα, ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἐλθούσης τῆς ἡμέρας, καὶ οὐδεμίαν ἀπάντησιν τοῦ Καρόλου ἔχουσα, ἐδίσταζεν ἂν πείρῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν συνέλευσιν· ἀλλὰ τέλος ἡ ἐλπίς ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ τὸν ἴδῃ τὴν παρεκίνησε νὰ ἐνδυθῇ. Ἐνασχολουμένη εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της, δὲν ἤκουσε τὸν ὑπόκωφον κρότον ἐκπυρσοκροτήσεως, καὶ ἐξήρχετο ἤδη δὲ ὁ Ὀστερμαν εἰσῆλθεν.

— Βίσαι σὺ! τοῦ εἶπεν ὠχρῶσα...

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐπιστρέφω ταχύτερον παρ' ὅτι ἡλπιζα· ἐβιάσθη μάλιστα νὰ σὲ ἴδω διὰ νὰ σοῦ δεῖξω ἕνα περιέργον πρᾶγμα· βλέπεις αὐτὸ τὸ παλαιόχαρτον; δὲν ἤθελέ τις εἰπαῖ ὅτι εἶναι γράψιμόν σου;

Καὶ ταῦτα λέγων ἐδείξεν εἰς τὴν Μαργαρίταν ἐπιστολὴν κηλιδωμένην ἀπὸ αἷμα, τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἀντικαθίστα ὀπὴ κυκλικῷ σχήματος.

Ἡ Μαργαρίτα τὴν ἔλαβε τρέμουσα.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ χαρτίον, εἶπε, τί σημαίνει ἡ ὀπὴ αὕτη, καὶ διατὶ αὐτὸ τὸ αἷμα;

— Ἰδοὺ τί συνέβη, εἶπεν ὁ Ὀστερμαν. Χθὲς τὴν νύκτα ἐπεριπολοῦσαμεν μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ στρατόπεδον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμποδισθῇ ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἡ φωταφία κατὰ ταύτην τὴν νύκτα· αἶφνης διακρίνομεν σκηνὴν φωτιζομένην, εὐρίσκομεν ἕνα ἀξιωματικὸν γράφοντα, καὶ τώρα πρὸ ὀλίγου ἔγινεν ἡ ἐκτέλεσις του. Μετὰ τὸ πρῶτον πῦρ, εἰς στρατιώτης μ' ἐπλησίατε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐκινεῖτο ἀκόμῃ, θῆκεν ἐπλησίασα καὶ ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ στήθους του, διότι ἂν ἔξῃ, ἔπρεπε νὰ διατάξω δευτέρον πῦρ. Ἄλλ' εἶχεν ἀποθανεῖ, καὶ ἀποσύρων τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τοῦ στήθους του, συναπέσυνα καὶ αὐτὸ τὸ παλαιόχαρτον, τοῦ ὅποιου ὁ γραφικὸς χαρακτήρ μὲ ἐξέπληξεν· ἀλλ' ἡ σφαῖρα πρὶν ἔμβῃ εἰς τὴν καρδίαν του, διεπέρασε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ἀφῆρεσε τὴν ὑπογραφὴν. Βλέπε τώρα, δὲν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι τὸ γράψιμόν σου;

— Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ἡ Μαργαρίτα.

— Κάρολος Ἄλβερ... Ἀλβεργάμ.

Ἡ φύσις δίδει πολλάκις εἰς τὰ ἀδυνατώτερα τῶν ὄντων ἀκατανόητον δύναμιν. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπέθανε μὲν εἰς τὴν στιγμὴν, ἐκλονίσθη μόνον καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τραπέζης διὰ νὰ μὴ καταπέσῃ.

— Πολὺ σὲ συγκινεῖ ἡ εἰδησις αὕτη, τῆς εἶπεν ὁ Ὑστερμαν, τί τρέχει ;

Ἡ συνδιάλαξις διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως ἀξιωματικοῦ ἀκολουθουμένου ὑπὸ στρατιωτῶν.

— Δοχαγέ Ὑστερμαν, εἶπεν ὁ νεοελθὼν, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως παράδος μοι τὸ ξίφος σου.

— Τὸ ξίφος μου ! . . καὶ διατί ;

— Διότι ἄνευ διαταγῆς, ἐπετάχυνες τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἀξιωματικοῦ Καρόλου Ἀλβεργάϊμ. Ἡ ὥρα εἶναι ἐξόδμη καὶ τρία τέταρτα, ἡ ἐκτέλεσις ἔγεινε πρὸ ἡμισείας τοῦλάχιστον ὥρας, καὶ δὲν ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν εἰμὴ μετὰ ἐν τέταρτον ἀκόμη, εἰς τὰς ὀκτώ. Ὁ βασιλεὺς μὲ εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ τοῦ φέρω τὴν χάριν καὶ δὲν εὗρον εἰμὴ τὸ πτώμα του.

— Ἄ ! τὸν ἐδολοφόνησες, ἐφώναξεν ἡ Μαργαρίτα ἀνορθουμένη καὶ τρέμουσα. Μ' ἐρωτᾷς ἂν ἐγὼ ἔγραψα τὸ γράμμα τοῦτο ; Ναί, ἐγὼ τὸν ἡγάπων, τὸ ὁμολογῶ παρρησίᾳ ! τὸ κρῖμά σου ἐξαλείφει τὸ ἐδικόν μου· ὅχι δὲν εἰμαι γυνὴ ἀπατηθεῖσα, εἰμαι γυνὴ ἀγαπῶσα, καὶ ἡ σφαῖρα τὴν ὁποίαν διεύθυνες κατὰ τοῦ στήθους τοῦ Καρόλου, τὸ ἐδικόν μου ὄνομα ἀφῆρεσεν ἀπὸ ἐδικόν μου γράμμα.

Ἄλλ' ὁ Ὑστερμαν ᾔνθως. Ὁ Κάρολος πρὸ τοῦ θανάτου του, εἶχεν ἀφῆσει εἰς τὸν δεκανέα ιδιόγραφόν του, ὁμολογοῦν ὅτι ὁ ἴδιος ἐπετάχυνε τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως.

Πολὺ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν θάνατόν του, εὐδὲν ἐμπόδιζε πλέον τὸν Ὑστερμαν νὰ καταταχθῇ εἰς τοὺς θωρακοφόρους. Ἡ φονεύσασα τὸν Κάρολον σφαῖρα ἔφθασε μακρύτερον ἀφ' ὅ,τι ἐπίστευεν.

(Μεταφράσεις) Γ. Ι.

Ο ΒΟΑΣ

ΙΝΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε φυλ. 140.)

VI.

Πρὸ πολλοῦ ἡ Νιεδζά ἦτο βυθισμένη εἰς σκέψεις, οἱ διαλογισμοὶ τῆς ἐταράτινοντο ἀμφίβολον παριστῶντες ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς τὰς ἀλλοκότους ἐκείνας εἰκόνας, αἵτινες προξενούσι τὴν καταδάρνυσιν τοῦ πνεύματος, ὅτε ὁ Ῥαούλ ἔκαμε κίνησιν τινα, ἥτις τὴν ἔσειρε ἐκ τῆς ναρκώσεως.

Μὲ ἐν πῆδημα, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν, καὶ τὰ τρέμοντα χεῖλη τῆς ἐπλησίασαν τὸ μέτωπόν του. Τὸ ἀπληγόν ὄμμα τῆς ἐξέταζε τὰ βλέφαρα τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἀκτίς τις χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ὁ Ῥαούλ ἐκίνησε τὰς χεῖράς του, ἀλλὰ πάραυτα ἐστράφη βιαίως ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ ὁ γοργὸς ὀφθαλμός του ἐπλανήθη περίξ αὐτοῦ.

— Ἄ ! ἀνέκραξε μετὰ κόπου, Νιεδζά !

Ἡ Ἰνδὴ τὸν περιέβαλε μὲ τὰς χεῖράς τῆς καὶ ᾔθελε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου, ἀλλ' αὐτὸς φέδων αὐτὴν πλησίον του, τὴν ἐσφίξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Σὺ εἶσαι ; . . εἶπε, ζητῶν νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, ποῦ εὕρισκόμηναι ;

— Εἰς τὸν Βόα, ἀπήντησεν ἡ Νιεδζά, προσκαθοῦσα νὰ τὸν καθυσοχάσῃ, μένει ἡσυχος πρὸς χάριν μου, ἡ πληγὴ σου εἶναι εἰσέτι ἀνοικτὴ.

— Εἰς τὸν Βόα, ἐπανελάβεν ὁ Ῥαούλ μὲ ἀδύνατον φωνήν.

— Ναί ! εἰς τὸν Βόα. Ἦδη ἡ μνήμη του ἐπανήρχετο ἐξαλειφομένης κατ' ὀλίγον τῆς λήθης, ἣν ὁ ὕπνος πολλῶν ἡμερῶν εἶχεν ἐπιφέρει, καὶ ἐπήδησε ζωηρῶς ἐκ τῆς κλίνης.

— Ὡ ! εἶπε μειδιῶν, ὀλίγον ἐνθυμοῦμαι ἤδη . .

Καὶ χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, καὶ πρὶν ἡ Νιεδζά δυνθῇ νὰ τὸν κρατήσῃ, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἡ φωνὴ του ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Μαλλέα . . ἐφώναξεν.

Ἐν οὐρῇ ἐξ εὐ ἐσαλεύθη ἅπαν τὸ πλοῖον, τοῦ ἀπεκρίθη, καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Πρὸς ποῖον μέρος διευθυνόμεθα, τὸν ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ.

— Πρὸς νότον, ἀπήντησεν ὁ Μαλλέας.

Ὁ πειρατὴς ἀνέστειλε κραυγὴν καὶ ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ σκαμνίου, εἰς ὃ πρὸ ὀλίγου ἐκάθητο ἡ Νιεδζά, ἡ κεφαλὴ του ἐκλινε ἐπὶ τὰ γόνανά του, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐπαναλαμβάνων μὲ διακεκομένην φωνήν.

— Ἐχάθημεν ! . . Ἐχάθημεν ! . .

— Εἶναι παράφρων, Κυρία, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος πλησιάζων εἰς τὴν Νιεδζάν.

— Παράφρων, ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ ἀναπηδῶν, ἃ ! εἰμαι παράφρων ! . . Δὲν, ἡξίωρεις ἐξηκολούθησεν, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ Ἀγγλοὶ βαδίζουν κατὰ τῆς Βουρβάνος ! . . Ὡ Θεέ μου ! ἐδυνάμην νὰ τὴν σώσω καὶ δὲν τὸ ἔκαμα ! εἰμαι ἐπικατάρατος.

— Ἵσως εἶναι καιρὸς εἰσέτι, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὁ Μαλλέας, δὲν εἶναι παρὰ τρεῖς ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἀναχωρήσαμεν ἀπὸ τὰ Ῥεφάντα.

Δὲν εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν εἰμὴ ἀπὸ χθὲς μόνον, εἶπεν ἡ Νιεδζά, δὲν εἶναι ἐντελὴς ἀπελπισία.

— Ὑπάγω νὰ στρέψω τὸ πλοῖον πάραυτα, εἶπεν ὁ Μαλλέας.

— Ναί, στρέψε το, στρέψε το, ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ μετ' ἀγωνίας, εἰς ἐμὲ δὲν μένει πλέον ἄλλο τι εἰμὴ ν' ἀποθάνω.

Ὁ Μαλλέας ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ μετὰ πέντε λεπτά τὸ Βρίκιον ἐστράφη πρὸς τὴν Βουρβόνα.

Ὅτε εἶδε τὴν θύραν κεκλεισμένην, ὁ Ῥαούλ ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν Νιεδζάν.

— Ἐξῆσα δέκα ὥρας περισσότερον, εἶπεν ἐκτείνων πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖράς του, ἐὰν αὐτὸ τὸ ὅποιον μὲ εἶπες ᾔναι ἀληθές, ποτὲ δὲν θέλω τολμήσει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοὺς συμπατριώτας μου, καὶ ἀντὶ τούτου κάλλιον εἶναι νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν μὲ μίαν σφαῖραν εἰς τοὺς πόδας.

— Ῥαούλ, ἀπήντησεν ἡ νέα, δὲν ἔχεις λοιπὸν πλέον καρδίαν ;

— Πλέον καρδίαν ! ἀνέκραξεν ὁ πειρατὴς. Ὡ Νιεδζά, Νιεδζά, σὺ μὲ κάμνεις τὴν ἐπίπληξιν ταύτην, σὺ ὁ μόνος πόθος μου, τὸ φίλτρον τῆς ζωῆς μου ἀπάσης. Ὡ εἰπέ μοι ὅτι δὲν μ' ἀπατοῦν τὰ ὥτά μου, ὅτι κακῶς ἤκουσα.

— Ὅχι, ἐπανελάβεν ἡ Ἰνδὴ ἡσυχως.

Ὁ Ῥαούλ τὴν περιέβαλε μὲ βλέμμα πεπλανημένον, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ θέλῃ νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῆς, ἀλλὰ βλέπων δι' αὐτὴν ὑπέθαλπε χωρὶς νὰ τρέψῃ τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός τῆς, ἔλαβον ἐν πιστόθλιον κρεμάνεμον παρὰ τὴν κλίνην του.

— Τετέλεσται, ἀναστενάξας εἶπεν, ἡ γῇ ἅπασα μὲ